

τὸ τέλος τοῦ ἐπιμελοῦς νέου. Ἀλλ' ἐπαρκῶν ἤδη διὰ τῶν ἔργων τοῦ τούτου εἰς συντήρησιν αὐτοῦ τε καὶ τῆς οἰκογενείας του τῆς πενομένης, δὲν ἠδύνατο ὁμως νὰ κατευνάσῃ τὴν ἐπιθυμίαν ἣν εἶχε πρὸς περιήγησιν τινα ἐπιστημονικὴν. Διὰ μεγίστης λοιπὸν οἰκονομίας κατῴρθωτε ν' ἀποταμιεύσῃ ποσὸν 1500 φράγκων! καὶ διὰ τοῦ κεφαλαίου τούτου ἐσπευσεν εἰς Παρισίους ἀφείς τοὺς γονεῖς του εἰς τὴν φροντίδα τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ.

Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, καὶ τοι ὑπὸ τῆς ἀπορίας κατὰ θλιβόμενος, ὅμως μετ' ἐπιμελείας ἐδόθη εἰς τὴν τέχνην του, ἐμαθήτευσεν παρὰ τοῖς διασημοτέροις τότε ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ταύτῃ ζωγράφους καὶ ταχέως ἔλαβεν ὄνομα καὶ δόξαν ἀρίστου καλλιτέχνου, ταχέως ἡ φήμη τοῦ πτωχοῦ καὶ ἀγνώστου νέου διεδόθη πανταχοῦ, ἡ εὐπορία ἐπηκολούθησε ταύτην, καὶ αὐτὸς, ἀφωσιωμένος οὕτως εἰς τὴν ωραίαν τέχνην του, εὐεργετῶν πάντα πρὸς αὐτὸν ἐρχόμενον, διήγαγε βίον εὐδαίμονα καὶ εὐτυχῆ, μέχρις οὗ ἐπελθὼν ὁ θάνατος ἀφῆρπασεν αὐτὸν, τῷ 1837, ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς δικαίως ἀγαπώσης καὶ τιμώσης αὐτὸν κοινωνίας.

Μεταξὺ τῶν λαμπρῶν αὐτοῦ ἔργων ἐξέχουσι τὰ μάλιστα δύο εἰκόνες θρησκευτικαί, τὴν βάπτισιν καὶ τὴν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ παριστώσαι, καὶ ἡ εἰκὼν ἦν ἀνωτέρω ἐτάξαμεν.

Λαμπρὰ τῷ ὄντι ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ ζωηρὰ καὶ φυσικωτάτη, ἀλλὰ τί θέλει νὰ εἰκονίσῃ; Ἄδελον τοῦτο· τινὲς διατείνονται ὅτι δι' αὐτῆς ὁ Σιγλὼν ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ τὸν θάνατον τοῦ αυτοκράτορος Κλαυδίου, δηλητηριασθέντος ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἀγριππίνης. Ἀλλὰ διατὶ νὰ εἰκονίσῃ τὸν θάνατον τοιοῦτου τυράννου μᾶλλον, θάνατον ἄσημον καὶ οὐτιδανόν, ἐνῷ τοσούτων ἄλλων μεγάλων ἀνδρῶν ἡρωικοὶ καὶ ἐνδοξοὶ θάνατοι ἐξετίθεντο εἰς τὴν φαντασίαν του;

Ἀλλὰ, ἀδιαφοροῦντες ἡμεῖς διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς γραφῆς, κατατάσσομεν αὐτὴν ἐκεῖ ὅπου τὴν κατέταξαν πάντες, εἰς τὴν σειρὰν δηλονότι τῶν τῆς ζωγραφικῆς ἀριστοτεχνημάτων. Π. Γ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΩ ΠΟΙΗΤΗ ΤΩΝ ΑΝΘΩΝ.

Δὲν ἐπλεξες λουλούδια
Γιὰ ζωντανὴν ὠμορφίαν,
Οὐδ' ἔψαλες γλυκὰ
Γάμου τραγοῦδ' α.

Ἄλλοι σπαράζουσι πόθοι
Τὰ φύλλα τῆς καρδίας
Ποῦ εἰς σκέπη συμφορᾶς
Ἐσαβανώθη.

Ἡ Μεῦσά σου, σκυμμένη
Εἰς πλάκα θλίβετή,
Κόρη μυριολογεῖ
Λαχταρισμένη.

Μύρο τοῦ πόνου χύνει
Τὰ δάκρυα· τοὺς κλυθμούς
Ἀπὸ τοὺς οὐρανούς;
Ἄκουσε ἐκείνη!

Ὅχι, δὲν εἶναι ἀπάτη;
Οὐεῖρατα θολά!
Χύσε τὴν μελωδίαν
Στὰ μάρμαρά της.

Εἰς κάθε σου τραγοῦδι
Ραγίζεται ἡ καρδιά,
Τὰ δάκρυα ἔχει δροσιὰ
Κάθε λουλούδι.

Ὡς μόνη μὲ μᾶς μένει
Παρηγοριὰ πικρὴ!
Ἄς κλαύσωμεν μαζῇ
Οἱ πονεμένοι,

Ἐσὺ τὴν ἀκριβή σου
Τὸν ἀκριβό μου ἐγώ,
Ἀγγέλους τώρα δυὸ
Τοῦ Παραδείσου!

Γ. Χ. Ζ.

ΠΕΡΝΟΥΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ.

Τὸν εἶδα· εἶχεν εὐγενὲς, γλυκύδακρυ τὸ βλέμμα,
Καὶ νέος ἔτι, ἔφερε τῆς θλίψεως τὸ στέμμα.
Πατρίς καὶ πίστις πλάνη του εἴαν ὑπῆρξε μόνη,
Εἰς τάφον ἤδη προσφιλῇ τὸν κόσμον ἐλητμόνει

Ἀλλ' αἰφνιδίως καθαρὰ ὡς ἄνθους εὐωδία,
Ὡραία ὡς οἱ ἄγγελοι, ὡς προσευχὴ γλυκεῖα,
Τὸν εἶδε κόρη συμπαθῆς, εἰς τὸ μειδιάμα της,
Ἀφῆθη ὡς εἰς ὄνειρον ἀγνώστου φρεναπάτης.

Ὡς, πλάνη τότε, ποίησις, ἀγάπη τὴν καρδίαν,
Ἐλάτρευε τὴν ἀρετὴν κ' ἡγάπα τὴν Μαρίαν.
Ὡς ἄνθος ἡ νεότης του δειλὸν ἐνώπιόν της,
Εἰς τὰς ἀκτίνας ἔπαλλε τῶν νέων ὀφθαλμῶν της.

« Σὲ ἀγαπῶ, τὴν ἔλεγεν, ὡς τῆς Ἑδὲμ τὰ κρίνα,
Ὡς τῆς ψυχῆς μου ἀδελφῆν, ὡς τοῦ παντός ἀκτίνα »
Καὶ φῶς γλυκὺ τὸ βλέμμα του ἑλληνικῆς πρωίας,
Μίαν εἰκόν' ἀπῆστραπτε, τὴν ὕψιν τῆς Μαρίας.

Περνοῦν τὰ πάντα· ὁ Θεὸς ἂν δὲν ἐκλείπη μόνον,
Πέτοῦν οἱ πόθοι τῆς ψυχῆς καὶ φεύγουν μὲ τὸν
χρόνον...

Χθὲς ἀπὸ βράχον ἔπιπτε, πλὴν κρατηθεὶς ὀπίσω,
Ἀκρῶν εἶπεν· « εἴμ' ἐγὼ καὶ θέλω νὰ νικήσω! »
Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.